

ת"פ 43057/04/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 43057-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשם

גזר-דין

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו ובהתאם להסדר טיעון בעבירה של תקיפה סתם עפ"י סעיף 349 לחוק העונשין. מדובר באירוע מיום 15/4/2019 שהתרחש בדירה בנצרת בה התגורר הנאשם באותה עת יחד עם הוריו ועם אחותו.

לנאשם נודע כי אחותו ואביו פעלו בבית המשפט להוציא נגדו צו הרחקה, ובתגובה לכך החל להשתולל ולצעוק. אמו של הנאשם, שהיתה אז בבית, התקשרה לאחותו של הנאשם וביקשה ממנה ומהאב לחזור הביתה, וכל זאת מחששה של האם ממעשיו של הנאשם. אחותו של הנאשם והאב אכן סבו על עקבותיהם בהמשך לקריאת האם וחזרו לדירה, ואז תקף הנאשם את אחותו כך שהיכה אותה על פניה בידי, אחז בצווארה וחנק אותה עד שהאב שחרר את בתו מידי הנאשם.

הסדר הטיעון בין הצדדים הוצג ביום שבו נקבע התיק להוכחות. ההסדר כלל הסכמה עונשית למאסר קצר ולענישה נלווית. המחלוקת היחידה בין הצדדים היתה באשר לאופן הפעלתו של מאסר מותנה בן 4 חודשים מתוקף גזר דין קודם. המאשימה עמדה על כך שיש להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש הנוכחי, ואילו ב"כ הנאשם ביקשה להפעיל את העונש המותנה בחופף לעונש הנוכחי, או לחילופין, לצבור רק את חלקו.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, אני מאמצת את עמדת המאשימה. סעיף 58 לחוק העונשין קובע, כי, ככלל, עונשי מאסר על תנאי יופעלו במצטבר ולא בחופף. חפיפת עונש מותנה שמופעל אפשרית אמנם מטעמים מיוחדים שיירשמו, ואולם, כאמור, מדובר בחריג ולא בכלל עצמו. ראה לעניין זה החלטת בית המשפט העליון בע"פ 4716/12, מ" נ' **דטסה** (מיום 6/6/2013).

המקרה הנוכחי איננו חריג לכלל ולא שוכנעתי כי מוצדק להיעתר לבקשת הנאשם. ההיפך הוא הנכון. למרבה הצער, אין

אלא להגיע למסקנה כי מדובר במי שצפויה ממנו מסוכנות לביצוע עבירות דומות בעתיד. מבחינה זו שיקול עיקרי בענישה במקרה זה הינו הצורך במניעת עבריינות עתידית מצידו כלפי בני משפחתו.

ראוי להפנות לדו"ח של הוועדה המכונה "וועדת דורנר" שהוגש באוקטובר 2015. ועדה זו שדנה בעניינים שקשורים בענישה פלילית, התייחסה לכך שבמקרים רבים ראוי להימנע מהטלת מאסר על נאשמים ולהעדיף שיקולי שיקום, ואולם קבעה שדווקא במקרים שבהם מאסר יכול להיות יעיל למניעת עבריינות וכאמצעי להרחקה מהציבור לגבי עבריינים שצפויים לחזור ולבצע עבירות - יש טעם ממשי בהטלת מאסר.

כזה הוא המקרה הנוכחי.

המתלוננת, אחותו של הנאשם, העידה תוך שהיא דומעת. העדה לא ביקשה להחמיר עם אחיה, ואולם מדבריה התרשמתי מנימת ייאוש מהתנהגות אלימה חוזרת ופוגענית של הנאשם כלפי משפחתו וכלפי המתלוננת בפרט, על רקע התמכרות לסמים.

הנאשם בן 29. בעברו רישום פלילי בתחום האלימות והוא ריצה מאסרים, בין היתר מאסר משמעותי. הרשעתו האחרונה היא בגין אירוע דומה, אם כי חמור יותר.

בתיק הנוכחי אין כל אופק שיקומי למרבה הצער.

הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, חסך זמן שיפוטי וחסך את עדות העדים, ואולם אני מתרשמת כי נתונים אלה נלקחו בחשבון ע"י המאשימה בהסדר הטיעון. הענישה מצויה במתחם העונשי, ואולם לא מדובר בענישה מקלה במיוחד, בשים לב לעבר הפלילי והחזרתיות על מעשים דומים ומזיקים.

סופו של דבר הוא, כי אני גוזרת את עונשו עפ"י עמדת המאשימה כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלתו של המאסר המותנה בן 4 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ

43057-03-19 במצטבר לעונש שהוטל בתיק זה.

סה"כ הנאשם ירצה 8 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 15/4/2019.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו, לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, או פשע.

עמוד 2

ד. אני מורה לנאשם לשלם סך של 3,000 ₪ בגין התחייבות עליה חתם בת"פ 43057-03-19, ושאותה הפר. הנאשם ישלם את הסכום האמור, ואולם נקבע חלף התשלום ישא הנאשם ב- 7 ימי מאסר, וזאת בחופף לעונש שהוטל בתיק זה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ט, 11 יולי 2019, במעמד הצדדים.